

Az utolsó ítélet allegóriája.

Oh Istenem ! . . . Elsötétül az egész látóhatár. Már csak itt-ott látni egy-egy kis világosságot, meg itt a közvetlen közelemben. Oh, micsoda szörnyű vihar van készülóban! Hogyan gomolyognak a felhők, vésszel terhesen! A távoli zúgás megfagyasztja a csontban a velőt. Mint hömpölyögnek, mintha csak nem is felhők, hanem valami óriási, folyton változó alakú nehéz tárgyak volnának. Úristen, mi készül itt?

Messze-messze távolba látok, mert messze távol van még, de a zúgás és a fenyegető moraj itt is megremegteti a szívemet, holott itt előttem még világos van, még süt a nap.

És az emberek ott mintha miről sem tudnának, kacagnak és sírnak, vígadnak és gonoszkodnak. Vagy vakok talán és süketek, hogy amit én innen, ebből az óriási távolságból látok, ők közvetlenül a fejük felett nem látják? Emberek, meneküljtek!

Most egy szörnyű csattanás, mintha ég, föld összeszakadni készülne... Mi ehhez képest a nyílt tengeren kitörő vihar, ahol az emberek lelkükért remegnek? Mi ehhez a felhőknek és a hullámoknak mennydögrésszerű robaja, ami itt játszódik le!... Az emberek mint rémült állatok kezdenek ide-oda futkosni és menekülni a hajlékaikba hanyatt-homlok, egymást letiporva... A vihar pedig zúg, a zúgás folyton erősödik, tomboló dörgés reszketteti, meg a levegőt. Szörnyű... Ahol azelőtt városok álltak, ahová a megrémült emberraj menekült, ma zúgó ár söpri egyformára a teret...

És itt előttem még süt a nap, világosságban élnek az emberek. Pedig a vihar nem áll meg, a vihar közéig és kergeti maga előtt a menekülők tömegét. Miért kell nekem ezt látnom és ezt az irtózatot végigélnem ?

*

Most egy hatalmas templomot látok. Komor falairól évszázadok tekintenek alá. Egy rohanó embertömeg megostromolja az ajtaját és zsúfolásig megtölti az imádság házát.

Benn csend, évszázadok áhítata leng levegőjében. Az összezsúfolt embertömeg azt hiszi, megmentette az életét a szörnyű vihar rombolása elől... Talán igen... Oh, hatalmas, Isten, hiszen a te hajlékod, őrizd meg őket!

A zúgó ár eléri már a templom lépcsőzetét is és körülnyaldossa a falait. Szörnyű szélvész tépi a tetőt... már nem bír sokáig megállni a viharban... a tornya ingadozik... most alázuhant... Most a falak dőlnek össze... Romhalom van már csak a helyén, és az összezúzott hullákat a szennyes ár a törmelékkal együtt görgeti előre tovább, felém... Szörnyű látások!... Nem akarom tovább látni! (Szünet). A zúgás azonban mind erősebb és erősebb...

*

(Kissé felélénkülve): Oh, ott egy bátor csapat hatalmas épületet emel! Tiszta vasból. Igen, itt a tudomány megmutatja, hogy évszázadok kutatása és küzdelme, évszázadok gondolkodása és tanulása, évszázadok gyűjtése milyen eredményeket tud felmutatni! Oh igen, ez megdönthetetlen! Úgy van méretezve, hogy minden vihart, minden vést, minden áradatot, minden pusztulást, még a földrengést is kiállja. Hatalmas! Igen az ember megmutatja, mit tud, és akik ebbe bevonulnak büszke öntudattal, és magukra zárják annak kapuját, azok tudják, mit csinálnak. Ezek meg fognak menekülni...

A vihar száguld, szilaj áradata jön, közéig, dübörög. Villámok cikáznak, és a dörgés megörjíti a hallgatót, de a vaspalota áll, a tudás ellenáll a vak erőnek. (Rémülten kiált): Mi az?... Szörnyű! Mint amikor égő zsarátnokra papírszeletet vetnek, lobbót vet és utána csak fekete, összezsugorodott pernye marad ott, úgy tűnt el a tudomány alkotása. Valami szörnyű erő van ebben a zúgásban, amely összeolvasztotta és összerombolta az egészet, mint hitvány papirrongyot... A vihar pedig zúg tovább. Elveszünk, mind elveszünk!

*

A gomolygó felhők immár egészen közel vannak... elhomályosul a nap, és egy kicsiny, rémült csapat rohan menedék után. Szép, hatalmas zöldelő fa áll, amelyet a vihar még nem ért el, ez alá menekülnek... Szorongva, reményvesztetten ölelik körül a törzsét. A vihar, amely eddig nem kímélt semmit, amely a földdel egyenlővé tett mindent, amit a hit, a tudás, a nagyatörés, az ember alkotott, talán megkíméli ezt. Balga remény! Nincs itt már menekvés!... Ah micsoda szörnyű villámlás volt ez! A szép élőfa zöld lombja és kérge összetörve temeti el az alájagyülekezetteket. Törzse belül Üres volt, csak a kérge élt, az életnek csak a látszata volt benne. . .

Oh, nem akarok többet látni. Istenem, vedd el ezt a szemem elől!... (Szünet.)

Úgy látszik, megsüketültem, csend van. Vagy álmodtam mindezt? Egy nagyon barátságos és mosolygós arcú szellem jön hozzám. Ő akar hozzátok beszélni.

Más szellem.

Béke legyen veletek. (Az előbbi szellemhez): Nyugodjál meg, tekintsd mindezt úgy, mint egy képet, sőt mint egy képnek az árnyékban levő oldalát. Én meg akarom mutatni neked ennek a képnek a verőfényes oldalát is. Visszatérek a kép minden egyes részletére, és mindenre rá fogok mutatni. A gyermeket is úgy szoktatják le a félelemről, hogy közel vezetik félelme tárgyához, amikor látja, hogy azt az ő fantáziája tette annyira félelmetessé, akkor megszűnik a félelme.

Viharnak mindig kell jönnie. A nyári nap tikkasztó heve felemeli a föld felszínéről a vizet a magasba és azok a vizek, mint páratömegek, mint felhők összetömörülnek. Azután a napból a földre aláözönlő sok-sok, számtalan fajtájú energia a földből kisugárzó alacsonyabb rendű energiákkal egybefolyva hatalmas erőt produkál, amely feszültséget okoz ezekben a fellegekben, és akkor minden elő van készítve arra, hogy a vihar kitörjön. A vihar előszele figyelmezteti az embereket, hogy meneküljenek és mentsék azt, amit a vihar tönkretethet.

Azután a vihar megjön, de aki tudja, hogy nincs tőle mit félnie, az nem fél tőle. A víz ismét alázuhog a földre, az összegyülemlett, feszültségben levő erők kirobbannak, a villám cikázik, mennydörgés reszketteti meg a tájat, — azután megint kisüt a nap, mosolyog a természet és a virágok kelyhében az esőcseppek, mint a síró, de megvigasztalódott gyermek könnyei a szempilláin, igézően ragyognak.

Ezen a földön hosszú-hosszú évmilliók peregtek alá az örökkévalóság tengerébe. Ezek az évmilliók látták az ideutalt alantas szellemek, emberek gonosz gondolatait, érzéseit és cselekedeteit és ezek az évmilliók felgyújtották magukban azokat épúgy, mint a felhők a földről felemelt vízpárákat. És bár az Isten kegyelme állandó kiegyenlítő erőket sugároz alá a mennyből a földre, de ezek a kárhozatos erők, amelyeket itt alant az ellenszegülés produkált, még ezt az alásugárzó isteni erőt is átalakítják úgy, hogy lassan-lassan megtelt ennek a világnak szellemi atmoszférája olyan erőkkal, amely erők a feszültség végső stádiumához közelednek.

A viharnek egyszer ki kell törnie és habár kisebb viharokat a föld már átélt, sőt újabban már a nagyobbak közül is átélt néhányat, ezek még mind csak intő figyelmeztetések, csak előszelei annak a készülő nagy viharnek, mely még nincs itt közel, mert itt még a verőfény süt, de amely ellenállhatatlan hatalmával el fog seperni mindent, ami emberi tákolmány.

És amikor ez a vihar kitör, akkor az emberek, akik egészen addig a napig „adnak-vesznek, házasodnak és férjhez mennek, örvendeznek és gonoszkodnak”, a vihar kitörése pillanatában mint megriadt juhok rohannak valami védettebb helyre, rohannak a hajlékukba, vagyis az önzésükbe burkolódnak be, amit azonban velük együtt, az ő szegény, jelentéktelen személyükkel együtt ledönt, a földdel egyenlővé tesz a mindent elsöprő vihar.

Ez a vihar szétrombolja a kereteket. Az az évszázados templom, — amely annyi hívő lelket látott már, olyan lelkeket,

akik már a vihar zónáján kívül vannak, mert igaz áhítattal töltötték meg annak a templomnak a levegőjét — mint keret, mint forma nem véd meg senkit. Hiába menekül oda az a tömeg, amely abban a hitben van, hogy a külsőségek, a formaságok megmenthetik őket: nem fogja őket az a keret sem megőrizni, mert az a keret is összeomlik, és maga alá temeti azokat, akik benne bizakodtak.

Az emberi tudomány, ez a szánalmas gyermekjáték — amely igazán olyan, mint a még járni alig tudó gyermek értelmetlen játéka a porban a felnőtt és okos ember szemében — ez az emberi tudomány, amely az ő parányi, szűk körén túl semmit ismerni nem akar, és nem is hisz semmiben, a maga gyarló erejével akar eléje állni az evolúció viharának? Hiszen ez olyan, mint a pehely a forgószelelben! Hiszen figyelmen kívül hagy olyan erőket, olyan ismereteket, olyan eshetőségeket, amelyekről ő nem is tudhat, mert ezek az erők, ezek az ismeretek, ezek az eshetőségek az ő parányi szűk körén messze túl fekszenek.

Összedőlnek a tudomány keretei is mind, és az emberi önámítás, amely ebből a vélt értékből táplálkozik, ott hever romokban, maga alá temetve azokat a szegényeket, akik ilyen táplálékkal akarták a lelküket életben tartani.

Még valamit láttái, testvérem, egy élőnek látszó fát. Ez azoknak a kicsiny csoportja, akik azt hiszik, hogy hisznek. Azoknak csoportja, akik a rendelkezések és formaságok szerint eleget is igyekeznek tenni annak, amit valamely hitforma előír, de hitük felszínes, belül korhadt, nem élő, **nem a Krisztus megmozdulása a lélekben, hanem csak a mások által rájuk akasztott igazság érvényesítésének szerény kísérlete.**

Mindennek, ami emberi, el kell múlnia, mert azok az erők, amelyeket emberek produkáltak gonoszságukkal és rosszaságukkal, ugyanazt a lényegyet támadják meg, amely azokat az erőket létrehozta.

Most fordítsd el a tekinteted a képnek ettől a sötét oldalától és próbáld a világosabb oldalát tekinteni. Azokból az alacsony szférákból, ahol ez lejátszódik, emelkedjél fel velem az én világomba és nézd, mit látsz itt mindazokból. Ugy-e semmit? És mit érzel itt? Annak a reménységnek a levegőjét, amelyet lassan-lassan a türelem termel ki az emberekből. Ha most alaposabban körülnézel, látsz itt oltárokat és rajtuk különböző tüzeket. A tüzek mind egyenesen égnek, emelkednek, tiszták és ragyogók. Kérdően nézsz rám, hogy mik ezek? Ugyanezek az oltárok ott lent is megvannak a föld szférájában, de ott nagyon kicsinyek és a tüzek halványan égnek rajtuk, mert az ellentét, amelynek ezek a tüzek nem tetszenek, mindenképen igyekszik ezeket az oltárokat szétrombolni és a tüzeket eloltani.

Az evolúciónak, a fejlődésnek forrongásában hovatovább minden eszméből, minden egyes vallásból és felekezettől kiválnak egyének, egyenként, kevesen, olyanok, akik azt érzik, hogy az ő lelkük valami más táplálékra vágyik, mint az üres formaságok. Valami olyat éreznek, mintha őket valaki szólítaná, hogy építsenek maguknak új oltárt és gyűjtsanak rajta új tüzet, mert a régi oltár tüze immár legnagyobb részben elhamvadt. **Sorra alakulnak kisebb közösségek, amelyek a maguk szellemi színe szerint más és más néven nevezik magukat.** De a név mindegy. Tisztább világosság után kutatnak, s azért tisztább világosságot kapnak is. Kis oltárakon valódi tűz ég, mert ha nem volna valódi, itt, ebben az én szférámban, ahol te most tartózkodol, nem volna meg a mása. Hanem lent maradna ott abban a földi szférában. Mindegyiket egy cél lelkesíti : *Igazzá lenni Isten előtt.* Az igazságnak ez a benső szorongató vágya az, amely őket bátorsággal töltötte el arra nézve, hogy a pusztá kerettel ne elégedjenek meg, hanem keressék a tartalmat. Jóllehet tudták, hogy a keretben kényelmesen elhelyezkedettek ellenségeknek tekintik, jóllehet tudták és érezték, hogy őket üldözik, megvetik, igazságukat téveszméknek és helytelen dolgoknak tartják. De őket az a

belső vágy az a hívó szó bátrakká tette és a megvetéssel, a gúnnyal, rágalommal nem törődve felépítették a maguk kicsiny oltárát és meggyújtották azon a saját igazságuknak lobogó tüzét.

Ennek a képnek sajátságos természete van. Ez az egész, amit itt láttál, nem más — és legyen bár az, amikor elkövetkezik, mégolyan rémes és emberileg elgondolhatatlan szörnyűségek folyamata — hiszen az Isten nem dolgozik parányi részletekkel, Isten óriási vonalakkal, a végtelenség számára dolgozik — mint amaz ítélet, amelyről az Úr Jézus beszélt tanítványainak, mondván, hogy *„akkor pedig különválasztatnak a juhok a kecskéktől”*.

Látod-e, hogy a juhok hogyan válnak ki lassan a tömegből, hogy az Úr jobboldalára álljanak? Látod-e, hogy az Úr hogyan szólítja néven azokat, akiket meg akar menteni, mert már képesek megérteni, az Úr hívó szavát?

Hiszen Ő megmentene mindenkit, de akik az ő szavának befogadására még érzéketlenek, azokat nem lehet abba a magas szférába emelni, ahonnan azok a saját súlyuknál fogva ismét alászüllyednének.

Egyetlenegy szóval jellemzem azt, ami az Úr jobbkeze felől és az Úr balkeze felől álló csoportot egymástól megkülönbözteti, és ez a szó: *a bátorság*. Mert erkölcsi bátorság kell szakítani mindennel, ami a lelket az Úr Jézus Krisztustól elválasztja.

Hogyan is mondta azoknak, akiket a jobbkeze felé állít? *„Jertek, én Atyámnak áldottai és bírátok az országot, amely megkészítettetett nektek e világ fundamentumának felvettetése előtt, mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, útonjáró voltam és befogadtatok engemet, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, tömlőcben voltam és hozzám jöttetek. És akkor az igazak válaszolnak neki mondván: Uram, mikor láttunk mi Téged éhezni, és szomjúhozni, hogy enned és innod adtunk volna, vagy mikor láttunk Téged útonjárónak, hogy befogadtunk*

volna, vagy mikor láttunk Téged betegen, vagy tömlöcben, hogy Hozzád mentünk volna? És az Úr felel nekik mondván: mivelhogy ezt cselekedtetétek eggyel az én kicsinyeim közül, vélem cselekedtetétek”.

Lássuk csak, kedves testvéreim, miért voltak ezek bátrabbak, mint amazok? Éhezett az az egy és enni adtak neki, szomjúhozott, mezítelen volt, inni adtak neki és felruházták. Mit mond az átlagember annak, aki éhesen, szomjasan és fázva beállít hozzá, mikor ő maga is szűkösen van? Azt mondja, hogy: „minek jön ide az én nyakamra? Hiszen van nekem családom, amelyet nekem ruháznom és táplálnom kell”. *Ez az ember még nem elég bátor, hogy áttörje azt a korlátot, amely elválasztja a hozzá vér szerint kapcsolt szellemeket a hozzá vér szerint nem kapcsolt szellemtől.* Még éles különbséget tesz azok közt, akik ezen kívül vannak.

Mit mond tovább az Úr? *„Útonjáró voltam és befogadtatok engem”.*

Mit mond az átlagember az útonlevőnek, ha az szállást kér? Azt mondja: „mi közöm ehhez a jött-menthez, aki nem is tartozik az én nemzetemhez, az én fajomhoz, hiszen ez nekem idegen!” Éles határt von a fajilag, felekezetiileg, vagy akárhogyan is hozzátartozó szellemek és az azon kívül álló szellemek közt és nem ismeri fel az egyetemes testvériséget.

„Beteg voltam és tömlöcben voltam”. A súlyos, ragályos beteghez vajon elmegy-e az önző ember, hogy esetleg ő maga is megbetegedjék, vagy hogy egy órát az ő kedvteléseiből elvonjon? Nem, mert az ő önzése sokkal nehezebb béklyókat rak a kezére, lábára, semhogy ezekből a béklyókból magát Krisztus kedvéért ki szabadítani tudná.

„Tömlöcben voltam és hozzám jöttetek”. Vajon ki az az ember, aki, mikor valakit az úgynevezett társadalom megbélyegez, és börtönbe vet, akkor rangja és társadalmi állása veszélyeztetésével elmenjen, és szolgálatára legyen annak, aki a tömlöcben ül? Csak az az ember képes erre, aki a

legszégyenletesebb korlátot, ami az embert az embertől elválasztja, a kaszt korlátját áttörni képes, mert megvan hozzá az erkölcsi bátorsága. Csak az az ember képes ezeket a korlátokat áttörni, amelyeket emberek építettek — amelyeket a hús rak az emberre, vagy a társadalom Molochja állít ember és embei közé — aki bátor, aki felismerte minden egyes emberben, legyen az útonjáró, legyen az elítélt rab, legyen az éhező koldus, a testvért, mert az ő lelkében él a Krisztus és a *Krisztus eszméje: az egyetemes testvériség*. Ezek azok, akiknek megvan az erkölcsi bátorságuk, mert a Krisztus hívó szava nekik drágább a családnál, a nemzetnél, a felekezetnél, a fajnál, a kasztnál, a vagyonnál és mindennél, amit az embernek a földi élet nyújt.

Amazoknak, akik az Úr baljára kerülnek, mindig van mentségük, hogy ne kelljen szolgálatára állniuk annak a testvérnek, aki rongyosan, éhesen, megbecstelenítve, idegen módjára állít be a hajlékukba. Ezeknek mindig van valami mentségük, mindig van egy keret, amelybe magukat visszavonják, mert azt mondják : „ez a keret engem kötelez, ami ezen túl van, az rám nem tartozik”. Mikor pedig az Úr majd kérdezi, hogy miért nem cselekedték ezt eggyel is a rászorultak közül, akkor készen vannak a maguk mentésére, hogy: „ha tudtuk volna, hogy az az Úr Jézus, akkor megcselekedtük volna”, mert ezt a forma előírja. De, hogy „eggyel” nem cselekedték, aki nem Maga az Úr Jézus, azt nem tartják bűnnek, nem tartják magukra nézve szégyennek.

*

Kedves testvérem, az evolúció nagy vonalakkal, hatalmas erővel dolgozik. Ennek keretén belül azonban *e* parányi ember, mint egy kicsiny fűreg, mint egy aton a mindenségben, a maga lelki világának kiépítésén türelemmel, az önmaga semmibe-vevésével és egyedül az Isten kegyelmében való bizakodással dolgozzék. Mert ha így dolgozók, akkor együtt dolgozik a tisztát, a jót kiválasztó erővel, míg ha túltengő

önérettel, önzéssel, szeretetlenséggel éli a világot, akkor azoknak a kárhuzatos erőknek segít, amelyeknek rombolását a te látomásodban végigszemlélted. Aki pedig ezeknek a kárhuzatos erőknek segít, aki ezekhez köti a lelkét, azt ezek ragadják magukkal és viszik, az Úr megmondta hová: „*az örök tűzre, ahol léssen sírás és fogcsikorgatás*”.

Ezzel szemben azokat, akik magukat elfelejtik és int az óra, hogy minél inkább, minél odaadóbban felejtsük el magunkat és éljünk csak másért, éljünk az Úr Jézus Krisztusért — ha gyarló, csetlő-botló emberek is — azok a hatalmas erők, amelyeket szolgáltak, őket felkarolják, viszik magukkal oda, a világosság hazájába, hová mindezek a viharok, mindezek a szörnyűségek nem érnek fel és ők békességet nyernek a szellemek világában.

A forma nem ment meg senkit, a keret nem nyújt védelmet semmi, ellen. Amit más akasztott rá a lelkünkre, az nem számít javunkra, csak az, amit mi magunk termelünk ki a mi lelkünk legbensejéből annak a kegyelemnek az erejével, amely kegyelembe bele kell kapaszkodnunk mind a tíz körmünkkel, ha az elkövetkezendő időkben megállni akarunk.

(Részlet az „Utolsó óra munkásaihoz II”. c. műből)